

SLÄPP IN OSS

AV

KRISTINA SUOMELA BJÖRKLUND

Släpp in oss

Han stirrade upp i taket. Kände med handen efter kvinnan som en gång hade varit hans älskade. Gled med fingrarna över den tygtäckta kroppen och mindes.

De hade varit nyförälskade, nygifta och just hemkomna efter smekmånaden på Maldiverna. Huset de köpt stod ståtligt och vackert bakom den italienska fontänen som prydde grusplanen framför. De lyste välkomnande i fönsterna och när de parkerade kom deras hushållerska ut och mötte dem.

Hon sa ingenting utan hjälpta oss bara med väskorna innan hon sen försvann tillbaka till köket. Det doftade ljuvligt och bordet i den vackra matsalen var dukat.

”Vad har jag gjort för att förtjäna detta, älskling”, sa min vackra fru. Johanna.

”För att du är du”, sa jag och slöt henne i min famn.

Vi avnjöt en underbar middag, serverad av den fortfarande lika tysta hushållerskan. Hon var blek, ja nästan vit i ansiktet, och hade vita vantar på händerna. Fru Andersson, det hette hon.

När middagen var klar satte vi oss i soffan framför den stora öppna spisen och det dröjde inte länge förrän jag smekte av Johanna klänningen och vi älskade på den tjocka djurfällen som låg på golvet framför elden.

Vi hade en underbar tid. Johanna var hemma om dagarna när jag jobbade och jag kunde inte komma hem fort nog för att få känna hennes värme, älska med henne och njuta hennes varma kyssar.

Men snart började hon förändras. Blev blek och verkade orolig. När jag frågade vad det var såg hon mot taket och darrade. Men sa ingenting.

På nätterna hörde jag ofta att hon vandrade runt i vårt sovrum, mumlande och suckande. Ibland hörde jag hur det knakade från taket, men antog att det bara var sådana ljud som hörs i gamla huset. Det var ju över hundra år huset, inte konstigt om det knakade och knackade i tak och väggar.

Men en natt blev jag riktigt rädd. Johanna väckte mig.

”Hör du, älskling? Hör du Markus?”

Hennes ögon var mörka och hon stirrade upp mot taket. Ett knakande som av fotsteg hördes, sen ett släpande. Det kom från vinden. Sen kom ett ljud som fick blodet att isa i mina ådror. Barn som ropade.

”Släpp in oss! Släpp in oss!”

Det bultade på den stora porten nere i hallen. Vi hörde fru Anderssons steg, sen dörren som gick upp och därefter tystnad.

Johanna hade krupit ner i sängen bredvid mig. Hon skakade. Jag höll om henne tills hennes andetag hade lugnat sig och hon verkade sova.

Länge låg jag den natten och stirrade upp i taket, oförmögen att sova.

Efter en tid förändrades Johanna igen. Till det bättre. Hon var gravid och riktigt blomstrade. Hennes ögon glödde av glädje och huden fick en ny glans. Borta var blekheten och håglösheten. Även de vakna nätterna.

Min glädje visste inga gränser. Jag skulle bli pappa! Men fru Andersson verkade inte glädjas med oss. Hon såg än mer bister ut och ansiktet hade blivit om möjligt ännu vitare.

När Johanna var i sjunde månaden, och magen var stor som om där var mer än ett barn, väckte hon mig igen. Det bultade på porten och barnens rop hördes igen.

”Släpp in oss! Släpp in oss!”

Jag reste mig så snabbt ur sängen att det svartnade för ögonen. Johanna höll min arm så jag inte föll. Sen rusade jag mot balkongdörrarna och slängde upp dem. Kylan slog emot mig och snön yrde. Jag skakade av köld när jag såg ner mot porten. Där stod två barn, en flicka och en pojke, och såg upp på mig. Deras ögon såg svarat ut mot deras vita hud, som om det vita i ögonen saknades.

”Släpp in oss!” ropade de.

Återigen hörde jag fru Anderssons steg i korridoren. Jag gick in och stängde balkongdörren. Snö hade yrt in på golvet och gjort mattan våt. Johanna stirrade på mig med vidöppna ögon. Sen flämtade hon till och höll sig för magen. Något vått rann ner för hennes ben.

”Barnen, de kommer,” sa hon innan hon sjönk ihop på golvet, stönande av smärta.

Då trodde jag att hon menade barnen ute, de med svarta ögon, men det visade sig att hon menade våra barn, ty vi fick tre välskapta, små under den natten.

Allt blev lugnare. Inga steg eller knackningar hördes längre och vi njöt av våra tre småtingar, två pojkar och en flicka. Tills ett år hade gått.

Vi satt i vardagsrummet och lekte med våra underbara barn. Julgranen var klädd och en härlig brasa sprakade i den öppna spisen. En duns från övervåningen fick oss att hoppa till och barnen gnällde.

Sen hördes släpande ljud och knakande i golvet. Som om någon tung person drog något efter sig.

”Fru Andersson!” ropade jag ut i hallen. Inget svar. ”Fru Andersson, har det hänt något?”

Johanna tyckte att jag borde se efter så inget hänt fru Andersson så jag gick ut i den stora hallen och uppför trappan.

När jag gick uppför började det susa i öronen. Ett tryck la sig över bröstet och jag fick svårt att andas. Jag frös och luften jag andades ut blev vit framför mig. Knackningar hördes från någonstans, men jag kunde inte riktigt orientera mig.

Till slut var jag upp på övervåningen och såg någon som låg på golvet i korridoren. Jag rusade fram. Det var fru Andersson. Hennes vita ansikte var ännu vitare och en stor blodpöl hade bildats under hennes huvud. Steg hördes och jag såg upp i samma stund som någon försvann in genom dörren där trappan till vinden var.

Jag rusade fram och tog tag i handtaget. Dörren var låst. Jag ryckte och slet, men den gick inte att öppna.

”Johanna!” vrålade jag medan jag rusade förbi fru Andersson och ner för trappan. I hallen stod porten öppen och snön ven in och la sig i drivor på hallgolvet.

”Johanna!” ropade jag igen och rusade mot dörrarna till salongen. När jag kom fram stannade jag i dörröppningen. Där satt Johanna med två barn, de med svarta ögon som bankat på porten. Flickan hade en av våra söner i famnen och fräste åt mig.

”Jag släppte in de stackars barnen, älskling”, sa Johanna med blicken glansig och oklar. ”Det är så kallt ute, så jag släppte in dem.”

Just som jag tänkte ta ett steg in i salongen slogs dörrarna igen framför näsan på mig och jag hörde Johanna skrika.

Jag bankade, ryckte och slet i dörrarna, men de gick inte att rubba. Jag hörde hur våra barn grät och Johanna skrek. Sen blev allt tyst. Onaturligt tyst.

Dörrarna till salongen gled upp med ett gnisslande. Jag kröp in och försökte ta in det jag såg, men ville inte.

Johanna låg på golvet i en onaturlig vinkel. Blod hade färgat mattan röd. Bredvid henne på filten satt två av våra barn. Hur jag än letade hittade jag inte våran andra son. Barnen med de svarta ögonen var också borta. De hade tagit vår son.

Jag satte mig på golvet och tog Johanna i famnen. Sen skrek jag och grät. Men sansade mig till slut för barnen skull. Reste mig, tog barnen i famnen, gick ut till bilen och körde där ifrån. Vände mig inte om en ända gång.

Efter tjugofem år är jag här igen. I huset. Jag ligger på golvet bredvid min älskade Johanna och smeker det som en gång var hennes vackra kropp.

Jag lyfter upp henne och bär henne upp för den knarrande trappan till övervåningen, fortsätter mot dörren som gömmer trappan till vinden. Med en hand öppnar jag dörren och går upp till vinden. Där lägger jag min älskade i sängen som står vid fönstret. Den som är tillverkad för våra älskade. Och jag ska vandra omkring häruppe, vaka över henne och huset.

Mina barn är på väg med sina familjer. Jag är farfar nu. Och jag väntar.